

Salut tropical

El 1990 entrarà en funcionament el primer Institut de Medicina Tropical de l'estat espanyol. Aquest centre, instal·lat a València, es dedicarà a la investigació, docència i control de les malalties dels països subdesenvolupats. A més, actuarà com a enllaç en els circuits internacionals sanitaris.

E. Roig

Assistència i control de les malalties de caràcter tropical, investigació i docència són els tres objectius primordials que es planteja l'equip de metges que ha elaborat el projecte de l'Institut de Medicina Tropical. Aquest institut, concertat amb la Diputació Provincial, començarà a funcionar el 1990 i estarà radicada a l'Hospital General de València. En una primera fase es registrarà per un sistema d'autofinançament, i després rebrà diners dels pressupostos que l'estat destina a l'ajuda i cooperació amb els països subdesenvolupats. Enguany, s'han destinat a aquestes qüestions més de 60.000 milions de pessetes.

«La idea de crear aquest institut ha eixit d'un grup d'especialistes de l'Hospital General i de l'Hospital Clínic de València amb experiència de treball a Àfrica —explica un dels organitzadors del projecte, el doctor José Cano Ivorra—. El seu interès està en el fet que d'aquesta manera enllacem amb els circuits internacionals i podem participar en l'estudi de projectes sanitaris, dels quals, fins ara, estàvem allunyats». L'Institut de Medicina Tropical té les seues bases en els *master* sobre medicina i cirurgia tropical que, des de l'any 1987, es realitzen periòdicament a la ciutat de València. A aquests cursos acudeixen postgraduats de distintes autonomies. El nombre de places és actualment de 35; les hores, unes 700 aproximadament, i cada alumne paga 150.000 pessetes. «Amb aquests diners —diu el doctor Micó, un altre dels organitzadors— l'Institut s'autofinanciarà en la primera etapa. En realitat, l'Institut no és més que el resultat d'un procés de maduració. Després dels *master* va veure la necessitat de comptar amb una estructura sòlida, és a dir, de crear un institut que tinguera el suport de dues institucions, la Diputació i la Universitat de València».

El 1987 l'estat espanyol va entrar a formar part dels convenis europeus per a l'ajuda i cooperació amb els anome-

Doctors Micó i Cano Ivorra, responsables del projecte de l'Institut de Medicina Tropical.

nats, discriminatòriament, països del Tercer Món. Actualment, a Europa hi ha uns cinc instituts de medicina tropical, entre els quals destaca el de Londres. La funció d'aquests centres no és únicament, com molts es pensen, la preparació de personal sanitari per a ser enviat a les zones subdesenvolupades, sinó que en les seues activitats també entra el control de les malalties tropicals que arriben als països europeus, el tractament de malalts i la investigació.

En un futur més o menys immediat, l'objectiu de la Comunitat Europea és crear cooperatives sanitàries d'ajuda a països necessitats i, en aquest sentit, és bàsica la fundació d'aquests instituts i la seua interconnexió en matèria d'investigació i de docència. Fins ara, Espanya ha estat al marge d'aquests convenis europeus, ignorant el que passava en matèria sanitària en països com Angola o Moçambic.

«Fa tres anys —conta el doctor Cano Ivorra, que ha exercit durant molt de temps la medicina a Uganda— es va celebrar un Congrés Mundial de Medicina Tropical i no poguérem assistir perquè no hi havia un punt de referència, un Institut per representar. En aquell congrés es van presentar ponències i projectes dels quals quedàrem exclosos».

En opinió del doctor Cano Ivorra, el fet d'estar al marge de la resta de països europeus en aquesta matèria és més important del que sembla. «Les malalties *importades* pels països tropicals tenen molt d'interès per als especialistes europeus, ja siguen llicenciats en medicina, farmàcia, veterinària, biologia o en sanitat. Els casos de sida, diftèria, còlera o ràbia, que tenen molta incidència en les zones subdesenvolupades i tropicals, continuen donant-se a Catalunya, País Valencià i Balears. La pesta equina, malaltia que ataca els cavalls, ha estat fins fa poc un greu problema per a l'administració. Aquesta i altres malalties que afecten tant animals com persones, ens vénen a través d'Àfrica, un continent que, en definitiva, és ací a la vora.

A més dels convenis europeus, l'Institut de Medicina Tropical de València espera col·laborar també amb els Organismes No Governamentals (ONG), com ara Manos Unidas. A hores d'ara, l'últim tràmit burocràtic que falta per a convertir aquest centre d'investigació i docència sobre malalties del Tercer Món en realitat és l'aprovació del Consell de les Universitats. Per part del govern valencià, el projecte té ja via lliure. □